

26 БЕРЕЗНЯ - ВИБОРИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ СРСР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 12. (339) П'ЯТНИЦЯ, 24 березня 1989 року

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

Наші кандидати до радянського парламенту

**БАВУЛА
ВАЛЕНТИНА СТЕПАНІВНА**

Валентина Степанівна Бавула народилась 1957 року в м. Арцизі Одеської області. Українка. Член КПРС з 1982 року. Освіта середня.

Трудову діяльність розпочала в 1975 році випробувачкою Вінницького радіолампового заводу. З 1977 року Валентина Степанівна — контролер Вінницького заводу імені 60-річчя Жовтня.

В. С. Бавула працює на одній із важливих складальних дільниць. Має авторитет ділової, грамотної, принципової трудівниці, доброзичливого товариша. Неодноразово обиралася секретарем цехової партійної організації. Член парткому підприємства.

Трудовий колектив Вінницького заводу імені 60-річчя Жовтня висунув Валентину Степанівну Бавулу кандидатом у народні депутати СРСР.

Окружна виборча комісія по виборах народних депутатів СРСР від Вінницького територіального виборчого округу № 404 зареєструвала Бавулу Валентину Степанівну кандидатом у народні депутати СРСР.

Осередок української мови

21 березня в нашому рідному інституті. Так інституті створено осередок Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка. Обрано тимчасове керівництво в складі наукових співробітників обчислювального центру М. Д. Ковалю, Г. М. Багдасаряна, а також старшого викладача кафедри ТОР Ю. В. Крушевського.

На зборах ініціативної групи йшли палкі розмови і дискусії щодо шляхів і методів діяльності. Вирішено, що найпершим і найосновнішим завданням осередку мусить бути ширше утвердження мови в стінах

Т. БУЯЛЬСЬКА,
член парткому вузу.

**ГНАТЮК
ВІКТОРІЯ ВЯЧЕСЛАВІВНА**

В. В. Гнатюк народилася в 1946 р. в смт. Томашполі Вінницької обл., в сім'ї службовця. Українка. Член КПРС з 1976 р. Освіта — вища.

Після закінчення Тульчинської СШ з 1964 р. працювала лікарем Тульчинської районної, Ольгопільської дільничної лікарень. З 1975 р. — лікар Калинівської центральної райлікарні.

Знаючий свою справу, ініціативний спеціаліст. Хороший організатор. Активна в громадському житті. Депутат Верховної Ради СРСР одинадцятого скликання. Член бюро парторганізації Калинівської лікарні. Нагороджена орденом Дружби народів. Відмінник охорони здоров'я СРСР.

Окружна виборча комісія по виборах народних депутатів СРСР від Вінницького національно-територіального виборчого округу № 35 зареєструвала Гнатюк Вікторію Вячеславівну кандидатом у народні депутати СРСР.

**СТАНГРІТ
ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛІВНА**

В. М. Стангріт народилася в 1949 р. в с. Бабчинцях Могилів-Подільського району Вінницької обл., в сім'ї колгоспників. Українка. Член КПРС з 1974 р. Освіта — вища. Трудову діяльність розпочала в 1968 р., після закінчення Немирівського педучилища. Працювала вчителькою Бабчинської СШ, Ситковецької школи-інтернату, Вапнярської СШ № 1. В 1978 закінчила Вінницький педінститут. Була директором Вапнярської СШ № 2. З 1983 року — директор Вапнярської СШ № 1.

Активна в громадській роботі. Член виконкому Вапнярської селищної Ради народних депутатів. Член бюро парторганізації Вапнярської СШ № 1. Нагороджена медаллю «За трудову відзнаку». Почесною грамотою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. Відмінник народної освіти УРСР.

Окружна виборча комісія по виборах народних депутатів СРСР від Вінницького національно-територіального виборчого округу № 35 зареєструвала Стангріт Валентину Михайлівну кандидатом у народні депутати СРСР.

НА ДОПОМОГУ ПРОПАГАНДИСТАМ І СЛУХАЧАМ СИСТЕМИ ПОЛІТИЧНОГО І ЕКОНОМІЧНОГО НАВЧАННЯ.

Житло: реальність і перспективи

Щоб у Вінниці виконати програму «Житло 2000», себто, до 2000 року забезпечити кожну сім'ю окремою благоустроєною квартирою або індивідуальним будинком, за 3 п'ятиріччя, враховуючи нинішню, необхідно збудувати 5,2 млн. квадратних метрів житла, в т. ч. 825,8 тис. кв. м. — в XII п'ятиріччі.

За роки XII п'ятиріччя в місті здано в експлуатацію 448,7 тис. кв. м. житла — на 32,1 % більше, ніж передбачали на цей період.

Разом з тим за 1986-88 р. р. на житлових об'єктах недоосвоєно 7,8 млн. кв. м.

За останні роки черга на одержання квартири у місті зросла на 5,7 тис. сімей і досягла 32,2 тис. сімей.

Потребують поліпшення житлових умов 716 учасників Великої Вітчизняної війни, 1195 багатодітних сімей.

Близько 800 сімей живуть в старих будинках, багато — в неблагоустроєних і комунальних квартирах.

Щоб виправити таке непривабливе становище, треба працювати напруженіше. І в першу чергу будівельним організаціям. Однак вони повільно нарощують обсяги. Деякі, як от БМУ-1, БМУ-2, навіть знизили їх.

Більше можуть і повинні робити підприємства та організації. Їхній обов'язок — розвивати спорудження житла госпспособом. Розвиток госпспособу в 1987 р. розглядали на бюро, на пленумі міськкому партії. Визначили, що в нинішній п'ятиріччі госпспособом слід звести не менше 12 % житла, в кожній з наступних п'ятирічок — до 30 %. На жаль, поки що питома вага госпспособу в житловому будівництві міста становить всього

8,2 %.

Предметніше слід займатися розвитком індивідуального і кооперативного житлового будівництва. В нинішньому році обсяги кооперативного будівництва в місті зменшені більш, ніж втричі. Вони становлять 13,5 тис. кв. м. проти 45 тис. кв. м. в 1988 році. Доля кооперативного житла в загальному об'ємі будівництва становить лише 6,8 %. І це в той час, як на кооперативне житло на черзі при міськвиконкомі перебувають понад 4 тис. сімей, деякі ще з 1982 року.

Слід всіляко підтримувати індивідуальних забудовників. Програма «Житло» передбачає до кінця п'ятиріччя спорудити в приміській зоні 50 тис. кв. м. індивідуального житла.

Нарощуючи обсяги житлового будівництва, не можна забувати про

збереження житлового фонду і реконструкцію будівель старого планування. За рахунок переобладнання комунальних квартир і гуртожитків ми повинні одержати 2,5 тис. квартир. Разом з тим цю справу проводять повільно. За три роки капітального ремонту з перепланування приміщень одержано лише... 8 квартир. Комплексний капітальний ремонт стримує недостатня потужність промбазиса об'єктів будівництва. Немає необхідного фонду житла для відселення людей з будинків, які слід ремонтувати.

Все це призводить до того, що на підприємствах, в організаціях і установах черга на одержання квартири зростає.

(За матеріалами Вінницького міськкому Компартії України.)

СОЦІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

На вечірньому факультеті нашого інституту навчається 1124 студенти. Це, звичайно, нелегка форма навчання. Люди приходять на заняття, як правило, відбувши зміну за верстаком чи трудовий день в установі, сили не ті, увага не та. Однак цим аргументом можна дещо пояснити, але не виправдовувати. В таких випадках говориться: «Зна-

ршокурсників. Дуже істотною причиною — небажання адміністрації деяких підприємств, організацій і установ створити своїм вечірникам нормальні умови для навчання. В дні заняття 32 проценти наших студентів їдуть у відрядження або одержують додаткові завдання після закінчення роботи. Різно порожніють аудиторії

вають на успішність? Лінощі, нетерплячка, неувважність! Третина студентів зізнаються в цьому відверто. Надто сильний вплив названих факторів на третьому курсі, де цей показник складає 60 %. З прикриття доводиться говорити, що такий пассивності сприяє і низька вимогливість викладачів. Третина опитаних ска-

житися також на погане забезпечення науковою й навчально-методичною літературою. 23 проценти опитаних вважають, що значний бюджет часу, який вони мали б витратити на навчання, «зідають» сімейні клопоти, велика завантаженість виробничими справами, погані житлові умови, недостатні особисті здібності.

Але є, очевидно, фактори, які змушують вечірників продовжувати навчання, стимулюють їх до цього?

Так, є. Це — бажання стати хорошим спеціалістом, почуття власної гідності, інтерес до багатьох дисциплін. Питомо вага цих факторів тим більша, чим старший курс навчання.

Як оцінюють вечірники роботу деканату?

39 процентів опитаних — добре, 46 — задовільно, 4 — погано, 11 процентів не стали відповідати на запитання.

Ще одна приємність; 80 процентів задоволені встановленим в інституті початком занять, 65 — їхнім розкладом.

М. СИНЕЛЬНИК, Ж. ХЛИСТОВА, співробітники лабораторії соціологічних досліджень.

Проблеми вечірнього факультету

ещ, на що йдеш».

Анкетування вечірників проводилось у першому семестрі 1988—89 навчального року. Опитуванням було охоплено 365 чоловік, які брали участь у заняттях. Цифра, як бачите, сумовита — 40 процентів того контингенту, що числиться в списках деканату. Втім, найкраще відвідування на III, IV, VI курсах — на заняттях були присутні 60 процентів слухачів, найгірше — на IV курсі (20 %).

Годі й доводити, що таке відвідування нікудишнє. Правда, студенти неохоче погоджуються з цим висновком. Обстоюючи «честь мундира», вони, всупереч фактам і логіці, в 53 випадках із ста доводять, що пропускають зовсім мало занять, 67 процентів опитуваних не вважають пропуски великим гріхом і тільки 27 відсотків погоджуються, що це проблема дуже гостра і наболіла. До речі, чим старший курс, тим ця стурбованість більша.

Чим же пояснюються пропуски занять?

На перше місце (42 %) студенти виносять сімейні обставини. Особливо характерне це пояснення знову ж таки для ста-

вечірнього факультету в останній декаді кожного місяця.

20—25 процентів опитаних зв'язують пропуски занять з поганим станом власного здоров'я і сім'ї, а також з проявами особистої недисциплінованості.

Досить неприємний для інституту факт — 17 відсотків заявили, що окремих лекцій уникають свідомо — не задовільняє якість їх проведення.

Характерною «хворобою» вечірників є запізнення на заняття. Пояснення тут такі: погано працює міський транспорт (36 %), далеко їхати від роботи до інституту (32 %), сімейні обставини (23 %), затримка на роботі (18 %).

Якщо ж говорити про успішність, то тут бачимо досить цікаве спостереження — вечірники вкрай несамокритичні щодо оцінки набутих знань. Скажімо, абсолютно успішність вони оцінили на 95 %, а сесія показала тільки 55, якість навчання вони визначили на 34 %, сесія — на 18. За наслідками першого семестру майже половина вечірників вчилася погано.

Які ж фактори впли-

Звіт у профбюро

На черговому спільному засіданні президії профкому співробітників і адміністрації інституту звіт ував голова профбюро М. В. Проданчук.

В прийнятті постанови відзначено, що поряд з набутих досвідом діяльності цього виробничого профспілкового органу, в його роботі є окремі істотні упущення. Профбюро ще мало приділяє уваги низовому профактиву, зокрема, профорган, головам профкомів, періодично не заслуховує їх звітів, випускає з поля зору важливі питання ідеїно-політичного і мораль-

но-правового виховання, допускає формалізм у плануванні, слабо займається організацією відпочинку членів трудового колективу конструкторського бюро.

Президія профкому зобов'язала профбюро усунути виявлені недоліки в стилі і методах його роботи, а головам комісії профкому В. І. Олійнику, В. Г. Попову, Н. О. Гуцинець — надати практичну допомогу в плануванні і організації роботи профбюро в світлі вимог ВЦРПС.

В травні цього року ви-

рішено заслухати інформацію М. В. Проданчука про хід виконання, прийнятої постанови з даного питання.

Президія профкому заслухала і обговорила повідомлення начальника відділу охорони праці В. О. Компанця про стан охорони праці і техніки безпеки праці в інституті, голови профкому Ю. А. Буренікова — про розвиток оздоровчої роботи у вузі, а також розглянула квартирні питання.

Н. НІКІТИНА, заступник голови профкому співробітників ВПІ.

ЗНАННЯ З ЦИВІЛЬНОЇ ОБОРОНИ — КОЖНОМУ.

„Увага—всім!“

В системі цивільної оборони країни введено єдиний сигнал оповіщення: «Увага — всім!» його подають вмиканням електросирен. Почувши звук сирени, ви зобов'язані включити радіо і телеприймачі, які є поблизу, гучномовці, динаміки і прослухати інформацію, що передається про екстремальну ситуацію, яка наближається, і порядок необхідних дій. У мирний час це буде один із таких видів інформації:

— про аварію на промисловому об'єкті або транспорті з викидом (виливом) сильнодіючих отруйних речовин;

— про стихійне лихо, що наближається (буря, ураган, повінь, землетрус);

— про пожежу;

— з метою перевірки і з учбовою метою.

У воєнний час це буде інформація про загрозу і характер дії противника таких видів:

— повітряна тривога;

— відбій повітряної тривоги;

— при загрозі хімічного (бактеріологічного) зараження;

— при загрозі радіоактивного зараження.

В інформації будуть дані рекомендації і розпорядження щодо ваших дій і способів захисту в екстремальних ситуаціях які можуть бути. Отримавши інформацію ви зобов'язані терміново довести до всіх підлеглих і людей, які вас оточують і діяти у відповідності з цією інформацією.

ШТАБ ЦИВІЛЬНОЇ ОБОРОНИ ІНСТИТУТУ

Західніше Кандагара

В актовому залі на щорічних торжествах з нагоди річниці наших Збройних Сил, зібралися чимало людей. То були в більшості своїй ветерани минулої війни — Великої, Вітчизняної, студенти і викладачі, співробітники, кожен з яких хто давно, а хто зовсім недавно помняв гімнастерку або китель на різнофасонні і такі ж різнобарвні костюми. З поміж них, нічим особливо не виділяючись, сидів десь в середніх рядах зовсім молодий, з тихим, задумливим поглядом спокійних очей, стрункий, спортивної статури юнак. Знали його хіба що в першій групі першокурсників інженерно-будівельного факультету.

Ділились спогадами учасники боїв на фронтах тієї кровопролитної, винищувальної і священної борні. Було що згадати переможцям викопаних сорокових, які й досі, через довгі десятиріччя пам'ятали гуркіт розпеченого металу, імена боєвих друзів, що назавжди полягли в окопах Сталінграда при штурмі Кенігсберга, на Зееловських висотах.

Слухав їх і наш юнак, Микола, за прізвиськом Цибульчак, котрий лише з півроку тому отримав військового квітка старшини запаса. Не в примір багатом своїм ровесникам, він то добре знав, що стоїть за кожним орденком, за кожним медалем, які райдужно, святково сяяли на грудях ветеранів.

Його зосередженість до слів фронтовиків часто і лише на мить відступала перед власними спогадами іншої, недавньої, майже десятирічної афганської війни, яка у цього роки закінчилась. Бо п'ятнадцятого числа багатотраждальну землю Афганістану полишив останній підрозділ радянських воїнів інтернаціоналістів.

Перед очима юнака, наче блискавиці, поставали в уяві гірські краєвиди провінції Кандагар, наші застави навколо одноіменного глинобитного міста, рейди його рідного мотострілецького батальйону на захід, в бік пакистанського кордону, звідкіля темною хмарою, наче ненажерлива саранча, напливали банди і цілі формування душманів, і яких треба було обов'язково знешкодити, аби не дати їм на звірячі тортури мирні селянські родини.

Могливі — Подільський військкомат призвав Миколу до армії в середині травня 86-го, а вже 8 серпня того ж року, після кількох місячної військової підготовки в одній з частин САВО вісімнадцятирічний юнак з Серебринця, який встиг лише закінчити Кукавську десятирічку, кілька місяців побути учнем токаря на машинобудівній та проїти в цей час короткотермінові ДТСААФівські шоферські курси, отримати права водія третього класу, стає фронтовиком, бере участь в справжніх боях, шокують ризикуючи найдорожчим — власним життям, яке, по суті, лише схоже на раннє світання.

І ось Коля Цимбалюк, звичайний сільський хлопчина, ніякий не спортсмен, тим більше — альпініст, в школі він встиг зробити лише два постріли з «Калашникова», зовсім не пристосований до південно-азійського, вкрай виснажливого клімату, після тримісячного курсу молодого солдата,

потрапляє на війну з усіма випливаючими з неї суровими, безжалісними вимогами і трагічними наслідками.

Ідеться про тактику «дупі» (постріли з-за кутка, спека 60 — 65 градусів, різкі перепади температур і розріджене повітря, частогусто переважаючі сили вміло замаскованого, віроломного і маневреного противника й т. д.).

У бій з ним належить вступати воїну, який пройшов всебічну фізичну, морально-психологічну, вогневу, тактичну, технічну підготовку.

Так ось, того новобранця-солдата, якому належить воювати в горах, за короткий строк підготувати до активних, грамотних боїв нових днів неможливо.

Навіть у ту минулу страшну війну, коли щоденно гинули в Дючій армії десятки, а то і сотні тисяч людей, коли в ротах після однієї наступальної операції залишалося по півтора десятки солдат, коли без поповнення й мови не було про подальше просування, навіть у ті важкі для фронту дні резерви готувалися ретельно.

А тепер уявіть, з яким військовим «багажем» і гартом прибув наш Коля Цибульчак у мотострілецький батальйон, в його взвод забезпечення, на посаду водія п'ятитонного «Уралу». А там вже не до сантиментів. Йшли щоденні бої наших частин і частин збройних сил Р-А з формуваннями немирної опозиції, антиурадянськими угрупованнями, типу «Ісламська партія Афганістану» (ІІІА), бойовиками, екстремістами, фанатиками різних мастей, що навалою йшли і досі пробігаються з Пакистану.

Мені нещодавно довелося зустрітись з Миколою Цибульчаком. Хлопець, відверто кажучи, мовчкватий. Не з тих, що за словом в кишеню не лізуть. У нього природна стриманість, вгадується і природне почуття власної гідності. Тут знайшеться вже набутий життєвий досвід. Два роки, проведені у Афганістані, марно не пройшли. Відтак, Микола бачиться вже сформованою особистістю, що не завше можна розглядати його двадцятирічних ровесників.

Зрештою, школа «Афгана» з її доленосним драматизмом, екстремальними випробуваннями на міцність характеру, зрілість, мужність, на справжнє чоловіче братерство, людяність, залишає глибокий слід. Так як і та минала війна, котру пережили десятки мільйонів наших співвітчизників. Вона зарубцювалася не лише на їх поранених тілах, а й в Афганістані, Указом Президії Верховної Ради Союзу РСР нагороджений медаллю «За відвагу».

Чи може забути Микола той запеклий нічний бій минулорічного лютого у рубіж в «зеленці» і утримувати його до підходу урядової афганської частини, який доручено було знищити в цій прилихавій смузі душманів.

Першим пішов, які і вимагають положення Бойового статуту, розвідувальний взвод під командуванням

старшого лейтенанта Канівця. Дули не заставили себе чекати довго. Зав'язався бій, під час якого загинув Канівець і з ним двоє солдат. Підірвати вогних світлим днем під безперервним автоматним і кулеметним вогнем, то значило прикріти на смерть і поранення не одного беззусого солдата.

Командир взводу прапорщик Ермолін прийняв єдине і вірне рішення: з настаним темряви групою виключно доорвовольців зорати тіла вогних і переправити їх в район дислокації нашого мотострілецького батальйону.

Вся рота як один, визвалася на той нічний, далеко неосезпечений пошук. Прапорщик відорвав вісімнадцять, в тому числі і Цибульчака, який увійшов у групу прикріття.

Алопці рушили в «зеленку», просуваючись короткими переохимами. Не минуло і кілька хвилин як супротивник, користуючись приладами нічного бачення, відкрив по доорвовольцях прицільний вогонь, в дію вступила їхня безвідкатна гармата. Наші, засікли вогневі точи духів, тут же почали прикривати групу захоплення автоматними і ручними кулеметами. Для Миколи, наче вчора стався той жорстокий бій у мотоморозну ніч. Десь більше півкілометра проповз він тоді під кулями. Разом з товаришами подавав автоматними чергами вогонь душманів.

Ні, не залишили вони своїх бойових побратимів, що загинули там, в горах Афганістану.

Це лише один з епізодів афганської біографії М. Цибульчака. А скільки він зробив тих стрімких рейдів своєю вантажкою, доставляючи нашим заставам беззапаси, паливо, продовольство, рейдів по замінюваних дорогах, через вогневі засади екстремістів. Для такої справи замало вміло водити автомашину, тут потрібні витримка, холоднокрівність і фронтова майстерність. На кулеметні траси треба відповідати влучними пострілами, безпомилково і швидко орієнтуватися на місцевості, за будь-що виконати бойове завдання, наказ командира.

Ось таку школу проходить молоді воїни.

...В мереживі цих спогадів Микола раптом почуває своє прізвище, оголошене офіцером Ленінського райвійськкомату.

— Старшина запаса Микола Васильович Цибульчак за мужність і хоробрість, виявлену при виконанні патріотичного інтернаціонального обов'язку в Республіці Афганістан, Указом Президії Верховної Ради Союзу РСР нагороджений медаллю «За відвагу».

Коли Микола, схвилюваний запеклий нічний бій минулорічного лютого у рубіж в «зеленці» і утримувати його до підходу урядової афганської частини, який доручено було знищити в цій прилихавій смузі душманів.

Б. ДЯКОНОВ.
Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.